

ex-presso

4 νέοι καλλιτέχνες

4 young artists

ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΚΗΣ
KALOGIANNIS TAKIS

ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
KARAKOSTAS KONSTANTINOS

ΜΠΕΛΗΜΠΑΣΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
BELIMPASAKIS IOANNIS

ΠΑΡΙΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ
PARIANOU MARIA

19 Σεπτεμβρίου - 20 Οκτωβρίου 2008
19 September - 20 October 2008

GALLERY "ΠΑΠΑΤΖΙΚΟΥ"
Αγ. Αντωνίου 26 | 591 00 Βέροια
Τηλ. - Fax: 23310 70325

GALLERY "ΡΑΠΑΤΖΙΚΟΥ"
26 Ag. Antonίου | 591 00 Veroia
Tel. - Fax: + 30 23310 70325

e-mail: vikyrap@otenet.gr

ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΚΗΣ

Γεννήθηκε το 1983 στο Κλουζ της Ρουμανίας. Σπουδάζει χαρακτηριστική στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ.

ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Γεννήθηκε στην Ξάνθη το 1980. 2003: Δίπλωμα Σχολής Καλών Τεχνών Βενετίας (Ζωγραφική), διπλωματική εργασία στις Τεχνικές της Χαρακτικής με τίτλο: Συνέντευξη στον Φραντζέσκο Φράνκο, καθηγητή της Σχολής Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο, Ιταλία. 2005-2006: Διδάσκει με Σύμβαση Έργου στο ελεύθερο Εργαστήριο Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Δημοτικής Πινακοθήκης Λάρισας - Μουσείο Γ.Ι. Κατσιόγρα.

ΜΠΕΛΗΜΠΑΣΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1978. Αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου το 2003, από το Εργαστήριο του Μανόλη Γιανναδάκη με εξειδίκευση στη Χαρακτική. Το ακαδημαϊκό έτος 2001-2002 σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου της Βαρκελώνης (Erasmus-Socrates). Το 2006 απέκτησε με Διάκριση τον τίτλο διετών Μεταπτυχιακών Σπουδών με εξειδίκευση στη Χαρακτική (MA Printmaking) στο Βασιλικό Κολέγιο του Λονδίνου, όντας υπότροφος του Ιδρύματος Α.Σ. Ονάσις (Υποτροφία Χαρακτικής Εξωτερικού 2004-06) και με διετή χορηγία διδάκτρων από το Βασιλικό Κολέγιο του Λονδίνου (Fees Bursary). Από το 2003 ζει στο Λονδίνο και τα τελευταία δύο χρόνια εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Kingston του Λονδίνου (Senior Technician of Printmaking). Επίσης, είναι ο δημιουργός του μικρού μήκους εικαστικού ντοκιμαντέρ με τον τίτλο "Σφίκα" (21 λεπτά).

ΠΑΡΙΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Είναι απόφοιτη του τμήματος εικαστικών και εφαρμοσμένων τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ., με καθηγητές την Τ. Μακρή και Σ. Κουπέγο. Παρακολουθεί πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών με τίτλο Προηγμένα Συστήματα Υπολογιστών και Επικοινωνίας του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του Α.Π.Θ. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη.

ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΚΗΣ

He was born in 1983 in Cluj, Romania. He studies Engraving at the Department of Fine and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki.

KARAKOSTAS KONSTANTINOS

He was born in Xanthi in 1980. 2003: Degree from the School of Fine Arts of Venice (Painting), thesis in the Engraving Techniques, entitled: Interview with Francesco Franco, professor of the Albertina School of Fine Arts, Torino, Italy. 2005-2006: he teaches in the Independent Workshop of Fine and Applied Arts of the Municipal Gallery of Larisa - Museum G. I. Katsigra.

BELIMPASAKIS IOANNIS

He was born in Athens in 1978. He graduated from the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki in 2003, with a specialization in Engraving acquired in the Workshop of Manolis Yiannadakis. During the academic year 2001-2002 he studied in the School of Fine Arts at the University of Barcelona (Erasmus-Socrates). In 2006, aided by a scholarship from the A.S. Onassis Foundation (scholarship for studying printmaking abroad, 2004-06) and a two year fees bursary from the Royal College of London, he got his two-year Master Degree with a specialization in Engraving (MA Printmaking) at the Royal College of London. Since 2003 he lives in London and during the past two years he has been working at the Kingston University of London (Senior Technician of Printmaking). He is also the director of the short visual documentary film "Sfika" (21 minutes).

ΠΑΡΙΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

She was born in Thessaloniki. She has graduated from the Department of Fine and Applied Arts of the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki, under the supervision of the professors T. Makri and S. Koupego. She is currently a post graduate student of Advanced Computer and Communication Systems in the department of Electrical and Computer engineering of the Aristotle University of Thessaloniki. She lives and works in Thessaloniki.



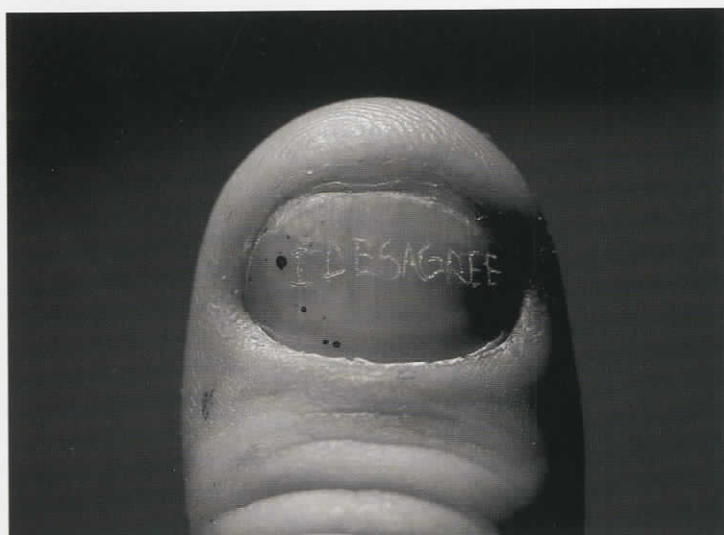
Untitled, ψηφιακή εκτύπωση I, 49x69cm, 2007



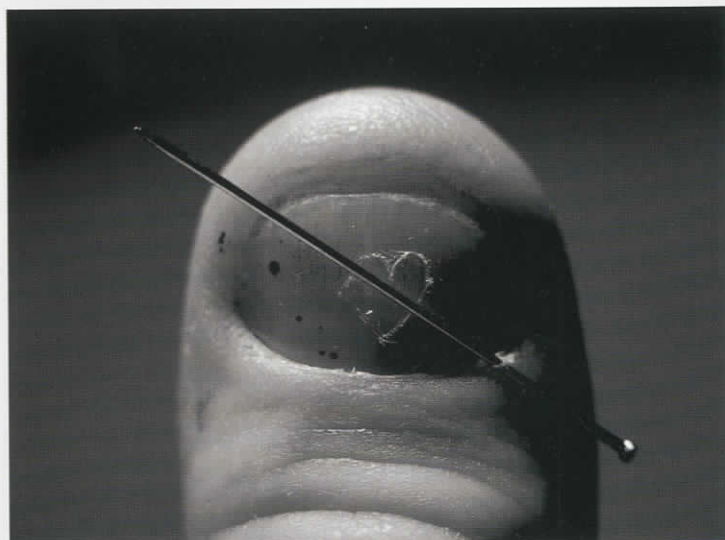
Untitled, ψηφιακή εκτύπωση II, 49x69cm, 2007



Χωρίς τίτλο, φωτοχαρακτική σε τσίγκο, 57x42cm, 2008



Χωρίς τίτλο, φωτοχαρακτική σε τσίγκο, 57x42cm, 2008



Χωρίς τίτλο, φωτοχαρακτική σε τσίγκο, 57x42cm, 2008



Letizia, Ξηρή χάραξη με μπιρέν σε πλάκα τσίγκου, 40x30cm, 2006



Mestizia II, οξυγραφία και Ξηρή χάραξη με μπιρέν σε πλάκα τσίγκου, 40x30cm, 2004-05



Πορτρέτο II, λινόλεουμ, 60x60cm, 2007



Πορτρέτο III, λινόλεουμ, 52x59cm, 2008

ΚΑΛΟΠΙΑΝΝΗΣ ΤΑΚΗΣ

2008 Ομαδική έκθεση εργαστηρίου χαρακτηριστικής της Σ.Κ.Τ. του Α.Π.Θ. στο πολιτιστικό κέντρο ΜΙΕΤ, Θεσσαλονίκη • 13η διεθνής Triennale χαρακτηριστικών μικρής φόρμας, Λοτζ - Πολωνία • 2η διεθνής Triennale Ex-Libris, Λευκάδα. **2007** Ομαδική έκθεση μικρής φόρμας στην γκαλερί "Παπατζίκου", Βέροια. **2006** 3η διεθνής συνάντηση σύγχρονης τέχνης Belle Arte, Λαμία • Έκθεση Τμήματος Χαρακτητικής της Σ.Κ.Τ. του Α.Π.Θ., Αθήνα. **2005** 1η διεθνής Triennale Ex-Libris, Λευκάδα.

ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

2008 Εικόνα Χώρος Δράση 2, έκθεση νέων καλλιτεχνών, του ΕΕΤΕ. Τεχνόπολις, Γκάζι, Αθήνα. **2007** Biennale της Σύγχρονης Ιταλικής Χαρακτητικής 2007, βραβείο "Τιέπολο", Μιράνο (Βενετία), Ιταλία • Percorsi Incisi, Διαδρομές Χαρακτητικής, Ομαδική έκθεση Χαρακτητικής, γκαλερί Aquafortis, Τρεβίζο Ιταλίας. **2005** Atelier Aperti, Ομαδική έκθεση Ζωγραφικής - Χαρακτητικής στα πλαίσια της 51ης Biennale στη Βενετία της Ιταλίας • Sogni Incisi, Χαραγμένα όνειρα, Ομαδική έκθεση Χαρακτητικής, Γκαλερί Τέχνης ARKE στο Σαν Σαμουέλε της Βενετίας. **2004** III Biennale της σύγχρονης Χαρακτητικής Città di Campobasso. Campobasso. Κάμπομπάσο Ιταλίας • IV Διαγωνισμός Βραβείου Τιέπολο, Τιέπολο, Μιράνο Βενετίας, Ιταλία • Η Φυσιογνωμία της Ιταλικής Χαρακτητικής - Gaiarine, Treviso Ιταλίας • Συλλογική έκθεση Χαρακτητικής, στο Πολιτιστικό Κέντρο La Spirale της Ντεσίν, Λυών Γαλλίας • Τρεις χαρακτές στην Ευρώπη, πρώην εκκλησία του Αγίου Ιωάννη, Πιστόια Φλωρεντίας, Ιταλία. **2003** III Διεθνής Βράβευση, Biennale της Χαρακτητικής, στη Monsumano Terme της Ιταλίας • II Biennale της Χαρακτητικής, G. Polanschi, στη Cavaion, Βερόνα Ιταλίας • FRONTIER ART, BIMED - Biennale των Τεχνών και Επιστημών της Μεσογείου, Σαλέρνο Ιταλίας • Έκθεση Τεχνών υπό την επιμέλεια του Υπουργείου Παιδείας και Έρευνας. Εθνικό βραβείο Τεχνών 2003, Ρώμη Ιταλίας. **2002** Ομαδική έκθεση ζωγραφικής στη Σχολή Καλών Τεχνών της Βενετίας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

2007 Biennale της Σύγχρονης Ιταλικής Χαρακτητικής, Βραβείο Τιέπολο, στο Μιράνο Βενετίας. Πρώτο Βραβείο (Premio Tiepolo). **2004** IV Διαγωνισμός Βραβείου Tiepolo, Μιράνο Βενετίας, Βραβείο Associazione Incisori Veneti (Εταιρεία Βενετών Χαρακτών). **2003** III Διεθνής Βράβευση, Biennale της Χαρακτητικής, στη Monsumano Terme (Μονσουμάνο Τέρμε) της Ιταλίας. Νικήτης του πρώτου Βραβείου.

ΜΠΕΛΗΜΠΑΣΑΚΗΣ ΠΑΝΝΗΣ

2008 Α.Π.Θ. 10 Χρόνια Εργαστήριο Χαρακτητικής, Πολιτιστικό Κέντρο Θεσσαλονίκης ΜΙΕΤ. **2007** Διεθνές Φεστιβάλ Break 2.4 - Rotemkin Village, Λουμπλιάνα της Σλοβενίας. **2006** The Summer Show, Royal College of Art, The Show: Part One, Λονδίνο • Platform for Art, South Kensington Underground, Earl's Court και Charing Cross Underground, σταθμοί του Μετρό, Λονδίνο • LETS RIOT Café Gallery Λονδίνο • Speakers Corner Performance, (Γωνιά Ομιλητών), Hyde Park, Λονδίνο. **2005** Mapping the Aura of Brain Activity II, Performance, Αμφιθέατρο I, Βασιλικό Κολέγιο Τέχνης του Λονδίνου • Re-Materialising Aesthetics Performance-Conference, υπό την οργάνωση της Βάνας Κοσταγιόλας, Mapping the Aura of Brain Activity I, Goldsmiths College of London, Λονδίνο. **2004** Γκαλερί εποχές, Αθήνα • seconds, 291 Gallery, Space-twootentwo, βιντεοπροβολές, Λονδίνο • Έκθεση αποφοίτων Σχολής Καλών Τεχνών Θεσσαλονίκης, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη. **2003** Έκθεση χαρακτηριστικής στο αρχαίο λιμάνι της Θάσου, Καλογερίκο • 6ème Triennale Mondiale de L'Estampes de Petit Format, Auvergne, Γαλλία • Η2Ο, γκαλερί Ειρμός, Θεσσαλονίκη • Leksaids Kulturus, Crossroads, Σουηδία. **2002** Έκθεση χαρακτηριστικής, γκαλερί Ειρμός, Θεσσαλονίκη • 2η Biennale φοιτητών των Σχολών Καλών Τεχνών Αθήνας-Θεσσαλονίκης, Κρήτη • Μπιεννάλε χαρακτηριστικής φοιτητών των Σχολών Καλών Τεχνών Ελλάδας και Βελιγραδίου, Σερβία • Πεδίο Δράσης Κόδρα, Θεσσαλονίκη. **2001** Esprazos Interactivos, "Waves" Εγκατάσταση, Φάρος του Πόρτο, Ευρωπαϊκή Πολιτιστική Πρωτεύουσα 2001 (Οροτό: Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο, Πορτογαλία. **1999** 6η Διεθνής Συνάντηση Ευρωπαίων Καλλιτεχνών, Διδυμότειχο.

ΠΑΡΙΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

2008 Νάουσα: 5ο διεθνές φεστιβάλ ταινιών & video μικρού μήκους Νάουσας. Συμμετοχή στο διαγωνιστικό τμήμα με Video animation με τίτλο "7 pm" • Ρόδος: "RODOS ECOFILMS", Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου & Εικαστικών Τεχνών. Συμμετοχή στο διαγωνιστικό τμήμα ταινιών μικρού μήκους, με τίτλο ταινίας "9". **2007** Ομαδική έκθεση μικρής φόρμας στην γκαλερί "Παπατζίκου", Βέροια • Θεσσαλονίκη: "Beware of digital prints", κέντρο χαρακτηριστικής "Ήλιος", δήμος Νεάπολης • Θεσσαλονίκη: 1ο Φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους στο θέατρο Σοφούλη. Συμμετοχή με Video animation με τίτλο "7 pm" • Θεσσαλονίκη: "STRANGE SCREEN 6". Οπτικοακουστικό Φεστιβάλ Μουσείου Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Συμμετοχή με Video animation με τίτλο "7 pm". 2ο βραβείο Πειραματικού Βίντεο. **2006** Θεσσαλονίκη: "SYNERGEIA". Ένα εικαστικό project πάνω στο έργο του συνθέτη Ανέστη Λογοθέτη (1921-1994). Συμμετοχή με video animation. Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης του ΚΜΣΤ • Θεσσαλονίκη: "ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ", αίθουσα PICTOR • Θεσσαλονίκη: Έκθεση αποφοίτων 2005-2006 στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης • Κρήτη: Biennale νέων καλλιτεχνών των Σχολών Καλών Τεχνών της Ελλάδας. **2005** Θεσσαλονίκη: "ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ", αίθουσα PICTOR • Θεσσαλονίκη: "Co- Existence" Γκαλερί Ζήνα Αθανασιάδου • Θεσσαλονίκη: Πεδίο δράσης Κόδρα '05 • Θεσσαλονίκη: Νέοι εικαστικοί στο Τελλόγλειο. **2004** Βελιγράδι: DOM KULTURE-STUDENSKI GRAD, VELIKA GALERIJA • Θεσσαλονίκη: "ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ", αίθουσα PICTOR.

Με την ευκαιρία της έναρξης των καλλιτεχνικών εκθεσιακών δραστηριοτήτων της περιόδου 2008-2009, κλήθηκα από την Βίκυ Παπατζίκου να εκφράσω μια άποψη για την οργάνωση μιας έκθεσης, στα πλαίσια της επιλογής της να ξεκινά τη σαιζόν με την παρουσίαση νέων καλλιτεχνών στη γκαλερί που διαθέτει στη Βέροια. Έτσι προέκυψε η έκθεση "ex-presso".

Η καθημερινή μου επικοινωνία ως καλλιτέχνη, αλλά και ως Δασκάλου με νέες και νέους που μαθαίνουν να εμβαθύνουν στη γλώσσα των πλαστικών τεχνών, να ερευνούν τα όρια της Τέχνης, αλλά και τα όριά τους, κατεύθυνε την επιλογή μου στον ειδικότερο χώρο μιας μορφοπλαστικής διαδικασίας, που παιδεύω και εκπαιδεύω, την Τέχνη της Χάραξης και της εκτύπωσης.

Η επιλογή αυτών των τεσσάρων καλλιτεχνών είναι μια από τις πολλές άλλες επιλογές που θα είχα να προτείνω, με άξονα πάντα τη συνύπαρξη στο διάλογο των θέσεων και των αντιθέσεων που κυριαρχούν σήμερα, στα ιδιοπροσωπικά χαρακτηριστικά της σύλληψης αυτής της ιδιαίτερης γλώσσας των εικαστικών τεχνών που είναι η τυπωμένη εικόνα για καθέναν από τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες.

Ο Τάκης Καλογιάννης με τις ανάγλυφες χαράξεις πάνω σε μήτρες από λινόλευο. Ο Κωνσταντίνος Καρακώστας με τις βαθιές χαράξεις με την τεχνική της οξυγραφίας, ενδυναμωμένη με τη χάραξη κατευθείαν πάνω στον σίγκο-χαλκό, με τα εργαλεία της ξηρής χάραξης. Ο Γιάννης Μπελημπασάκης με τις φωτοχαράξεις στα θέματά του, χρησιμοποιεί τη γλώσσα της τέχνης της φωτογραφίας και η Μαρία Παριανού με το σχεδιασμό και τη σύνθεση χώρων μέσω ηλεκτρονικής επεξεργασίας, θέτουν ερωτήματα και δίνουν απαντήσεις με τα θέματά τους τόσο στην ανθρωποκεντρική θεώρηση όσο και στον ορισμό του χώρου.

Επιπλέον αυτό που με ενδιέφερε ήταν μέσα από το έργο τους να επισημανθούν τα κοινά χαρακτηριστικά τους και οι διαφορές τους. Είναι σαφές ότι η Σύγχρονη Τέχνη οδήγησε και τη χαρακτική στην υπέρβαση των παραδοσιακών της ορίων. Η χαρακτική έπαψε να είναι "το προπύργιο της αιώνιας χειροτεχνίας", δηλαδή ένα εσωστρεφές σύστημα. Σήμερα, αντίθετα, η χαρακτική αποτελεί ένα ανοικτό σύστημα, μέσα από την απελευθέρωση της χρήσης διαφόρων τεχνικών και το συνδυασμό της με άλλα μέσα.

Οι τέσσερις αυτοί νέοι καλλιτέχνες ανήκουν σε δύο κατηγορίες. Ο Καλογιάννης και ο Καρακώστας χρησιμοποιούν παλιές τεχνικές με σύγχρονη νοηματική. Ο Μπελημπασάκης και η Παριανού αντιπαραθέτουν νεότερες. Το σίγουρο είναι ότι και οι τέσσερις ενδιαφέρονται κυρίως για την πλαστική οργάνωση των ιδεών τους με τόλμη και διεκδικούν, όπως και πολλοί άλλοι νέοι καλλιτέχνες, τη διεύρυνση αυτής της τέχνης, τόσο στο επίπεδο της μορφοπλαστικής οργάνωσης, όσο και στο επίπεδο της εκτύπωσης.

Αυτό ήθελα, μια έκθεση που τα έργα των καλλιτεχνών να είναι ανοικτά στις συγκρίσεις και παράδειγμα για τις εξελίξεις της χαρακτικής και εν γένει των εκτυπώσεων.

Ιούλιος 2008 | Γιανναδάκης Μανώλης

Αναπληρωτής Καθηγητής Χαρακτικής του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.

For the beginning of the art activity of 2008-2009 Vicky Papatzikou chose to present young artists in her gallery in Veroia and invited me to organize an exhibition. This is how the exhibition "ex-presso" came up.

Thanks to my daily contact as an artist and Teacher with young people who learn to use the language of visual arts, to explore the limits of Art as well as their own limits, my choice was orientated towards the creative means that I exercise and teach, the Art of Engraving and Printing.

My main concern was that the artists suggested express the diverse views that are dominant today in a personal language of print; and many other choices could have projected this thought.

Takis Kalogiannis with relief engraving on linoleum; Konstantinos Karakostas with deep engraving that is achieved with the technique of etching, forced with engraving directly on zig-copper plate with drypoint tools. Ioannis Belimpasakis with his photo-

carved images approaches the art of photography; Maria Parianou employs digital means to plan and compose spaces that pose questions and give answers through their subjects to the anthropocentric view as well as to the definition of space.

Furthermore, what I was interested in was to illustrate through their works their similarities and differences. It is clear that Contemporary Art has lead engraving to go beyond its traditional limits. Engraving ceased to be "a stronghold for the eternal craft", that is, an introversive system. On the contrary, by liberating the use of different techniques and by combining them with other means, engraving has become an open system.

These four young artists can be divided in two categories. Kalogiannis and Karakostas use old techniques with a new meaning. Belimpasakis and Parianou juxtapose newer ones. What is certain is that all four of them are especially interested in shaping their ideas boldly and they demand, as many other young artists, the broadening of this art as far as structure and printing is concerned.

That is what I wanted, an exhibition where the artists' works would be open in comparisons and would constitute examples for the developments in engraving and printing in general.

July 2008 | Yiannadakis Manolis

Associate Professor of Printmaking at the Visual and Applied Arts Department, School of Fine Arts, Aristotle University of Thessaloniki

Εκτός Ύλης: Τέσσερις Φανταστικές Ανατομίες

Σε σκληρές ή μαλακές επιφάνειες, πάνω σε λινόλεουμ, τσίγκο και ψηφιακές μνήμες, τέσσερις νέοι καλλιτέχνες ανατέμνουν το σώμα της πραγματικότητας και δημιουργούν νέες φανταστικές ανατομίες: συναρμολογούν πρόσωπα με καλώδια και βίσιμα, αναδομούν το χώρο και χρησιμοποιούν το δικό τους σώμα για να αναπαραστήσουν μια ιστορία αγάπης. Τα μέσα τους ποικίλουν: αναγλυφοτυπία, βαθυτυπία, ψηφιακές εκτυπώσεις και φωτοχάρση, photoshop και φωτογραφία. Αιρετικές οι ανατομίες αυτές, αν ήταν μάθημα, θα έμεναν στα κεφάλαια εκτός ύλης, πολύτιμες σημειώσεις στα περιθώρια, για κόσμους που ξεδιπλώνονται πέρα από την ύλη ως τα πέρατα της φαντασίας.

Στα πορτρέτα του Τάκη Καλογιάννη τα πρόσωπα αναπτύσσονται ελλειπτικά μέσα από γραμμές που τα διατρέχουν σαν αρτηρίες. Στη θέση του απόντος σώματος, καλώδια και εξαρτήματα. Τα αυτιά είναι ατροφικά. Το στόμα, όργανο λόγου και επικοινωνίας, παραμένει κλειστό ή βουλωμένο με σωλήνες. Τα μάτια είναι τα πιο ευδιάκριτα χαρακτηριστικά: σαν απολιθώματα στο πρόσωπο επιπλέον ορθάνοιχτα σε έναν ασφυκτικό κλοιό από γραμμές που τυλίγονται γύρω από τις κόγχες.

Η καταγωγή των χιμαιρικών αυτών πλασμάτων είναι άγνωστη. Γεννήματα βιο-τεχνολογικών πειραμάτων ή αποκηήματα επιστημονικής φαντασίας, όπου ανθρώπινα και μηχανικά στοιχεία συναιρούνται σε μια υβριδική ανατομία; Ο Καλογιάννης διερευνά τις οριακές ταυτότητες ανάμεσα στο ανθρώπινο και το τεχνητό, το αληθινό και το φανταστικό, το τρομακτικό και το γκροτέσκο. Κατασκευάζει έναν αλλόκοτο μηχανικό θίασο βγαλμένο από το μυθικό κόσμο των κόμιξ.

Ο χρόνος εδώ μετράει αντίστροφα. Τα ξηλωμένα καλώδια και η ακαταστασία των συνδέσεων δίνουν την εντύπωση μιας αδέξιας τεχνολογίας. Το σύστημα μοιάζει να καταρρέει, τα πρόσωπα διαλύονται, σπαράγματα ύλης αιωρούνται στον αέρα. Στο χείλος της καταστροφής ή μιας νέας κοσμογονίας; Η έκβαση ίσως κριθεί την αμέσως επόμενη στιγμή - αλλά αυτή ανήκει πλέον στο θεατή.

Ο Κωνσταντίνος Καρακώστας παρατηρεί το φυσικό τοπίο με τα μάτια κλειστά. Ψηλαφεί την ανατομία του και τη μεταγράφει ως ρυθμό και αίσθηση πάνω στη μήτρα. Τα χαρακτηριστικά του μοιάζουν με τα νοερά αποτυπώματα που αφήνει πίσω από τα κλειστά βλέφαρα ένα έντονο οπτικό ερέθισμα. Στοιχειώδεις εικόνες, χωρίς χρώμα, υποδηλώνουν περισσότερο απ' όσα περιγράφουν.

Οι πρώτες χαράξεις στην άγραφη επιφάνεια επιχειρούν να δαμάσουν το χώρο: οι οριζόντιες τον επεκτείνουν, οι κάθετες τον συγκρατούν, οι διαγώνιες τον διασχίζουν. Ο καλλιτέχνης οργώνει το υλικό του και φυτεύει γραμμές. Καθώς αυτές διασταυρώνονται, συσσωρεύονται ή απομακρύνονται, φέρνουν μπροστά στα μάτια μας νέες θέες, όπου μια ολόλευκη επιφάνεια μπορεί να αναπαριστά μια λίμνη, διαγώνιες γραμμές ένα βουνό και ελλισόμενες μονοπάτια.

Ο Καρακώστας ακολουθεί τα ίχνη της φύσης λίγο πριν αυτή μας εγκαταλείψει. Μας δίνει τις σκιές και τις ανταύγειες ενός κόσμου που αποσύρεται πριν τον αφανίσει η ανθρώπινη παρουσία: ήδη έχουν δραπετεύσει τα χρώματα, τα σχήματα, η φυσική τάξη. Τι μένει; Η ένταση και η αίσθηση μιας εσκεμμένης αμφισημίας ανάμεσα στο φυσικό και το ψυχογενές περιβάλλον. Όπως δηλώνει και με τους τίτλους των έργων του, ο Καρακώστας προβάλλει στα τοπία του συναισθηματικές καταστάσεις. Γυρνάει από την ανάποδη την εικόνα του εξωτερικού κόσμου και μας αποκαλύπτει τοπία εσωτερικά.

Η Μαρία Παριανού λαφυραγωγεί τα υλικά της από εγκαταλειμμένα βιομηχανικά κτίρια, αποθήκες και εσωτερικά, τα οποία φωτογραφίζει· επεμβαίνει στις φωτογραφίες και αποσπά αρχιτεκτονικά στοιχεία: δοκάρια, δάπεδα και οροφές, παράθυρα, σκάλες και κιγκλιδώματα στοιχειοθετούν ένα εικονογραφικό αλφάβητο μέσα από το οποίο η καλλιτέχνης επιχειρεί να αναγραμματίσει το χώρο. Παραβιάζει τη φυσική ανατομία του, αντιμεταθέτοντας όχι μόνο τις θέσεις των αντικειμένων, αλλά και την ύψη τους. Έτσι, με την ίδια ευκολία που βλέπουμε να ξαπλώνει μια οροφή στο πάτωμα, θα συναντήσουμε σκουριασμένα ξύλα, ξύλινες επιφάνειες που κυματίζουν σαν λίμνες και μεταλλικούς σκελετούς λεπτούς σαν τραπουλόχαρτα.

Στα μεταφυσικά αυτά τοπία ο χώρος είναι απρόβλεπτος. Η χρήση μοτίβων όπως ο αρχιτεκτονικός κάναβος ή η κλίμακα -με τη διαφορούμενη έννοια της σκάλας και της αναλογίας των μεγεθών- μοιάζει με ειρωνικό σχόλιο στην προσπάθεια εκλογίκευσης και καταμέτρησης του χώρου. Κατά τρόπο ανορθόδοξο, η καλλιτέχνης συμπαραθέτει διαφορετικές προοπτικές -μια μετωπική και μια από αέρος- ενώ την ίδια στιγμή αδιαπέραστα επίπεδα καθαρού χρώματος αναγκάζουν το βλέμμα να επιστρέφει στην επιφάνεια.

Η εμπειρία αυτών των παράδοξων χώρων δεν μπορεί παρά να είναι ανησυχητική για το θεατή. Σαν τα δωμάτια ενός στοιχειωμένου σπιτιού, οι εικόνες της Παριανού γεωγραφούν έναν κόσμο μυστηρίου, απειλής και αγέννητων θαυμάτων. Τα ίδια έργα που ξεκίνησαν ως φωτογραφίες του εξωτερικού κόσμου μεταμορφώνονται σε πιθανές αναπαραστάσεις των αθέατων θαλάμων του υποσυνειδήτου.

Ο Γιάννης Μπελημπασάκης δεν μιμείται ούτε επινοεί νέες ανατομίες, αλλά χρησιμοποιεί ένα τμήμα της δικής του ανατομίας -τον αντίχειρά του- ως υλικό και επιφάνεια εργασίας.

Σαν ταινία μικρού μήκους αφηγείται μια ιστορία αγάπης σε τρεις πράξεις. Σκηνή 1η: μια καρδιά # Σκηνή 2η: διαφωνία # Σκηνή 3η: μια καρφίτσα διασχίζει διαγωνίως την καρδιά. Το τέλος μένει ανοικτό, καθώς η τελική σκηνή είναι διφορούμενη: η καρφίτσα συμβολίζει είτε τη διαγώνια γραμμή της "διαγραφής" είτε το βέλος που διατρύπα τις χαραγμένες καρδιές των ερωτευμένων σε θρανία, παγκάκια, δέντρα και τατουάζ.

Με την ακρίβεια ενός χειρουργού ο Μπελημπασάκης ανατέμνει το φαινόμενο του έρωτα και το αναλύει στην τυπική του συμπτωματολογία: αγνός έρωτας - διαφωνία/σύγκρουση - ο έρωτας πεθαίνει ή βαθαίνει (η τελική διάγνωση εξαρτάται από τα σχετικά βιώματα και τη διάθεση του θεατή).

Τα έργα του -τόσο με το θέμα όσο και με την τεχνική τους- αποτελούν μια αλληγορία της έννοιας του τραύματος: ο έρωτας ως τραυματικό αίσθημα και ο χαρακτήρας που τραυματίζει το νύχι του, όπως τραυματίζει τη μήτρα χαράσσοντάς την.

Ο Μπελημπασάκης αποδίδει τιμή στα χέρια του δημιουργού. Από απλά εργαλεία τα ανάγει σε κύριο εικονογραφικό μοτίβο, εκφραστικό μέσο κι ένα είδος ζωντανής μήτρας. Ο αντίχειρας του καλλιτέχνη ανασύρεται από τα παρασκήνια της χειρωνακτικής διαδικασίας στο πρώτο πλάνο: περήφανος και καλοφωτισμένος ποζάρει σαν πολύτιμο εύρημα σε προθήκη μουσείου, με φανερά πάντως τα εύσημα της δουλειάς και της δημιουργικής περιπέτειας -τα φαγωμένα νύχια, τις κηλίδες από μελάνι και μερικές μικρές χαραγματιές.

Out of Subject Matter: Four Imaginary Anatomies

On hard or soft surface, on linoleum, tin and digital memories, four young artists dissect the body of reality and create new imaginary anatomies: they assemble faces with cables and plugs, reconstruct space and use their own body to represent a love story. Their means are diverse: relief or deep engraving, digital print and image on, photoshop and photography. Rather heretical, these anatomies would remain out of subject matter in an anatomy lesson, precious margin notes on worlds that unfold beyond matter until the end of imagination.

In the portraits of Takis Kalogiannis the faces are abstractly formed by lines that run through them like arteries. Cables and gadgets replace the missing body. Ears are atrophic. Mouth, a means of speech and communication, remains closed or shut with tubes. The eyes are the most striking feature; like fossils on the face, they float wide open inside a stifling circle of lines that coil around them.

The origin of these chimerical beings is unknown. Bio-technological experiment or science fiction creatures, where human and mechanical elements merge into a hybrid anatomy? Kalogiannis explores the marginal identities between the human and the artificial, the real and the imaginary, the scary and the grotesque. He constructs a weird mechanical bestiary, coming out of the mythical world of comics.

Time here counts backwards. The ripped cables and the juncture disorder leave the impression of some clumsy technology. The system seems to collapse, the faces fall apart, matter fragments float in the air. At the verge of destruction or of a new cosmogony? The outcome is maybe only one moment away; but this moment will then belong to the viewer.

Konstantinos Karakostas observes the landscape with his eyes shut. He fumbles its anatomy and transcribes it as rhythm and sensation onto the matrix. His artworks seem like an intense visual stimulant printed behind closed eyelids. Elementary colorless pictures, they suggest more than they describe.

The first carvings onto the clear surface seek to tame space; the horizontal lines expand it, the vertical ones constrain it, the diagonal ones cross it. The artist ploughs his material and plants lines. As they cross, gather or drift apart, they bring new views before our eyes, where an all-white surface can represent a lake, diagonal lines a mountain and twisted ones paths.

Karakostas follows the trails of nature just before it abandons us. He provides us with the shadows and glares of a world that recedes before destruction: the colors, the shapes, the natural order have already escaped. So what's left? The tension and the feeling of an intentional ambiguity between natural and psychological environment. As the work titles suggest, Karakostas projects emotional states onto his landscapes. He turns the image of the outside world upside down and reveals internal landscapes.

Maria Parianou loots her material from abandoned industrial buildings, warehouses and interiors that she shoots; she reworks her pictures and extracts architectural elements: beams, floors and ceilings, windows, staircases and balustrades constitute a visual alphabet through which the artist seeks to anagram space. She violates its physical anatomy by permuting the place and the texture of the objects: one can see a ceiling laying onto the floor, rusty wood, wooden surfaces that undulate like lakes and metal frameworks thin like paper.

In these metaphysical landscapes space is unpredictable. The architectural grids and the ladders seem like an ironic comment on any attempt to justify and measure space. The artist awkwardly places different perspectives side by side - a frontal and a bird's eye view perspective - but impermeable layers of pure color force our glance to get back to the surface.

The experience from this odd land unsettles the viewer. Like the rooms of a haunted house, Parianou's images map a world of mystery, threat and unborn wonders. The very same artworks that started off as photographs from the world outside transform into possible representations of the unseen chambers of the subconscious.

Ioannis Belimpasakis neither imitates nor invents new anatomies; he uses a part of his own anatomy -his thumb- as working material and surface.

Like a short film he narrates a love story in three acts. 1st Scene: A heart # 2nd Scene: Disagreement # 3rd Scene: a pin crosses the heart. The end remains open, as the final scene is ambiguous: the pin could symbolize either the diagonal line of "erase" or the arrow that perforates the love hearts carved on desks, benches, trees and tattoos.

Precise as a surgeon, Belimpasakis dissects the phenomenon of love and analyzes its common symptoms: pure love - disagreement/conflict - love dying or growing deeper (the final diagnosis depends on the experience and the mood of the viewer).

His works -by means of the subject and technique- constitute an allegory of the concept of trauma: love as a traumatic feeling and the engraver that traumatizes his nail, the same way that he traumatizes the matrix as he carves it.

Belimpasakis pays tribute to the hands of the creator. He turns them from simple instruments into main theme of his picture, into means of expression and some sort of living matrix. The artist's thumb comes out of the backstage of the manual process into the foreground: into the limelight, it proudly poses like a precious finding in a museum showcase, not hiding the evidence of work and creative adventure -the bitten nails, the ink stains and some small carvings.

Olga Karamitopoulou
Art Historian

Έκθεση: "ex-presso" - 4 νέοι καλλιτέχνες
Exhibition: "ex-presso" - 4 young artists

Επιμέλεια-συντονισμός: Μανόλης Γιανναδάκης
Curator - coordinator: Manolis Yiannadakis

Το έντυπο της έκθεσης τυπώθηκε σε 800 αντίτυπα τον Σεπτέμβριο του 2008.
The exhibition brochure was printed in 800 copies in September 2008.

Επιμέλεια εντύπου: Μανόλης Γιανναδάκης
Brochure editor: Manolis Yiannadakis
Θεωρητικό εισαγωγικό κείμενο: Όλγα Καραμητοπούλου
Introductory text: Olga Karamitopoulou

Μετάφραση: Χριστίνα Γραμματικοπούλου
Translation: Christina Grammatikopoulou

Σχεδιασμός: Ακρον Αοτον, Χριστίνα Παυλίδου-Λένα Δημητριάδου
Graphic design: Akron Aoton, Christina Pavlidou-Lena Dimitriadou

Εκτύπωση: Π. Πεταλωτής & ΣΙΑ Ο.Ε.
Printing: P. Petalotis & Co

Οι καλλιτέχνες και ο συντονιστής της έκθεσης ευχαριστούν θερμά το Πανεπιστήμιο Kingston του Λονδίνου για την ευγενική προσφορά του.

The artists and the exhibition coordinator would like to thank the Kingston University of London for their kind offer.